

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*teise
võimaluse
ootuses*

Happily Inc

2. RAAMAT

Susan Mallery
Second Chance Girl
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Susan Mallery, Inc
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01334518
ISBN 978-9949-82-161-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Kuna olen kahe imearmsa kassi ja tillukese kutsika „ema”, tean väga hästi, millist rõõmu võivad ellu tuua loomad. Olen pikka aega olnud loomade heaolu toetaja. Minu puhul tähendab see seda, et teen annetusi organisatsioonile Seattle Humane. Organisatsiooni 2016. aasta heategevusüritusel pakkusin auhinnaks „Sinu lemmikloom armastusromaanis”.

Käesolevas raamatus kohtate toredat, armsat ja pisut vallatut *beagle*’it nimega Sophie. Sophie oli ühe eelmise raamatu – „Kütkesta mind” – superstaar ja tema inimestest „lapsevanemad” võimaldasid teda käesolevas raamatus taas kord kogu tema sophielikkuses jäädvustada. Mulle meeldis Sophiest kirjutada ja ma kinkisin talle rõõmuga palju seiklusi kaelkirjakuga hullamisest koer-pruutneitsina esinemiseni. Sophie soojendab lugeja südant.

Kirjutamine pakub huvitavaid suhtlusvorme. Vahel räägin sellest, kuidas kogun raamatu jaoks informatsiooni. Teinekord tahavad lugejad arutleda tegelaskujude ja süžeeleelide üle, mõned on toredad lemmikloomaomanikud. Sophie omanikud armastavad teda ja ta toob nende ellu palju rõõmu.

Suur tänu Sophie perekonnale, Sophiele endale ja kõigile organisatsiooni Seattle Humane (www.seattlehumane.org) liikmetele. Sest iga lemmikloom väärrib armastavat perekonda.

ESIMENE PEATÜKK

GASELLI käest hoopki kõhtu saada pole sugugi meeldiv, aga kell pool kaks öösel oli seda eriti raske taluda. Carol Lund saatis Bronwenile kurja pilgu, aga gasell vastas samaga.

„Noor daam, sinul pole vähimatki õigust siin ülbitseda,” kurjustas Carol. „Ega mina käskinud sul kaljude otsa ronida. Ega mina ei kriimustanud end ära, aga siin ma nüüd keset ööd olen, et vaadata, kuidas su jalg paraneb, ning veenduda, et haav pole põletikuline.”

Caroli mure ja pühendumine jättis Bronweni täiesti külmaks. Ta lõi sõrgadega vastu maad ja keeras pea ära.

„Seda ütled sa nüüd,” torises Carol. „Aga oota, kui söötmisaeg kätte jõuab. Siis olen ma ühtäkki su parim sõber. Oled sina vast ikka muutliku meelega.”

Carol pakkis asjad kokku. Bronweni jalg näis kenasti paranevat. Kui veab, siis pole järgmisel öösel vaja teda vaatama tulla ning saab vajaka jäänud une tagasi teha.

Ta jättis gaselli lauta ja sammus džiibi poole. Öö oli selge ja jahe ning taevas oli miljon tähte. Kuigi Carol oleks parema meelega näinud, et Bronwen ei oleks vigastatud ning et nad oleksid

saanud mõlemad öö otsa magada, pidi ta tunnistama, et imelise taeva nägemine oli väga lahe kompensatsioon. Kui ta ei vaataks silmapiiri ega üritaks teatud tähtkujusid näha, siis võiks ta olla sõna otseses mõttes suvalises maailmanurgas. Sest öine taevas oli kõikjal ühesugune.

Loomulikult oli taevas põhja- ja lõunapoolkeral ning teatud aastaaegadel erinev, aga ikkagi... tähed!

Ta istus džiiipi ja sõitis oma väikese maja suunas, kuid keeras enne kohalejõudmist teepeenrale, lülitas mootori ja tuled välja. Ta väljus autost, vajus maha ja nautis öist vaadet.

Oli oktoobrikuu ja kõrbes tähendas see sooje päevi ja mõnusaid öid. Vihma polnud loota – vihm oli pigem kevadine ja varasuvine nähtus. Lähim linn Happily Inc polnud eriti suur, nii et linnakumast tõelisse pimedusse jõuda ei olnud eriti raske. Siin maanteel olid ühel pool mäed ja teisel pool golfväljak ning otse tema selja taga Happily Inci loomade kaitseala. Ja tähed.

Ta viskas jope maapinnale, et heita pikali maha ja imetleda pea kohal avanevat imet. Tal polnud aimugi, kui kaua ta oli seal lamanud, kui pimedusse löikasad autotuled, mis teda hetkeks valgustasid.

Carol ajas end istuli, kui tema auto taga peatus vinge tumesinine Mercedes.

No see veel puudus, mõtles ta. Ta vaatas, kuidas autost väljus pikka kasvu tumedapäine mees, kes sammus tema juurde. Kell pidi olema kaks läbi, aga Mathias Mitchell näis olevat täiesti ärkvel. Küllap oli tegu jahi, saagi tabamise ja sellele järgnenud voodimõnude efektiga.

Mathias peatus temast paari sammu kaugusel. Oli liiga pime, et tema ilmet näha, aga võis arvata, et olukord teeb talle nalja. Mathiase silmis oli maailm üks väga mõnus paik. Ja võttes arvesse seda, kes ta oli, ning tema sarmi ja edukat karjääri, polnud ilmselt

vähimatki põhjust vastupidist arvata. Kui segada metafoorid ja klišeed omavahel kokku, võis öelda, et maailm oli Mathiasele avatud ja ta nautis kõike, mida see maailm talle pakkus.

Caroli välimus ja isiksus olid aga sama tavalised nagu ta nimi.

„Kaotasid kontaktlääitse?” küsis Mathias sarkastiliselt.

„Bronwen vigastas end ja ma pidin teda vaatama tulema. Tagasiteel pidasin auto kinni, et tähti vaadata.”

Mathias vajus ta kõrvale maha ja tõstis pilgu taevasse. „Miks sa ei oodanud, kuni jõuad koju?”

„Siin on siitkandi parim vaade.”

„Just nagu sa oleks need kõik läbi proovinud?” Mathias ohkas. „Oled sina ikka üks omapärane naine. Kes on Bronwen? Mõni sebra?”

„Gasell.”

„Ühe lehma kohta päris peen nimi.”

Caroli suunurgad tukslesid ja ta oli tänulik, et Mathias ei näinud, kuidas ta üritas naeratust tagasi hoida. See jutuaajamine oli tuttav. Erinevalt enamikust Happily Inci elanikest polnud Mathiasel linnaservas elavate loomadega seoses mingeid romantilisi tundeid. „Gasellid ei ole lehmad.”

„Ega palju puudu. Nõus, nad on elegantsemad, arvatavasti ka kiiremad, aga oma ilusa välimuse all on nad ikkagi kõigest lehmad. Samamoodi nagu sinu kallid Millie.”

Carol saatis talle kurja pilgu. „Nii ei tohi sa küll rääkida. Millie on imeline.”

„Ma ei ütlegi midagi tema iseloomu kohta, ma juhin su tähelepanu lihtsalt sellele, et kuigi ta on imearmas ja pikka kasvu, on ta tegelikult ikkagi mäletseja.” Ta kummardus nii lähedale, et Carol tundis ta keha külge jäänud parfüümi hõngu. „Mis tähendab, et ta on nagu lehm,” lisas Mathias rõhutatud sosinal.

Carol vehkis nina ees käega. „See lõhn!”

Mathias noogutas. „Jah, ta oli lõhnaõliga pisut liiale läinud.”

„Kas suured rinnad kompenseerisid seda?”

„Minu jaoks pole tegelikult kõige olulisem rinnad. Minu nõudmised käivad pigem üldise meeldivuse kohta.”

„Kui ta on litsakas, oled sina kohe hakkamas?” Carol kõhatas. „Nii-öelda.”

„Carol, sa solvad mind. On ju teatud asjade kulg.”

„Mitte just kõige parem. Käi enne magamaminekut kindlasti duši all, muidu võtavad lina selle haisu külge.”

„Väga hea nõuanne. Suur tänu.”

„Minu meeslitsist naaber.”

Carol lausus need sõnad erilise energiata – peamiselt sellepärast, et sel polnud mingit mõtet. Mathiast ei häirinud mitte miski. Kuigi ta oli kunstnik, ei käitunud ta sugugi tüüpilise morni ja mõtliku kunstniku moodi. Kui jätta välja Mathiase kahtlane maitse oma voodipartnerite osas, polnud temas õieti midagi sellist, mis ei olnuks meeldiv, ja Carol pidi tunnistama, et sisimas oli ta Mathiase fänn.

„Oled sa kunagi selle peale mõelnud, et peaaegu kõik kerge-meelsele käitumisele viitavad halvustavad sõnad käivad naiste kohta?” Mathias vaatas talle otsa. „Lits, hoor. Neid tuleb modifitseerida, nii et need käiksid ka meeste kohta.”

„Aga mängur või kommionu?”

„Mänguriks nimetamise vastu pole ühelgi mehel midagi ja mina arvan, et „kommionu” pole aastast 1979 mitte ükski hing kasutanud.”

Carol itsitas. „Pole tõsi. Seda pruugitakse pidevalt.”

Mathias vaatas talle otsa, kuid ei lausunud sõnagi.

„Okei, vast ehk mitte pidevalt, aga üsna palju.”

„Carol, Carol, Carol, sa oled nii süütuke.”

„Pärast ööd mõnega sinu naistest on see ilmselt üsnagi värskendav.”

„On tõesti, kuigi pean ütlema, et ma ei saa aru, miks küll pruut-neitsid sulle ei meeldi.”

„Asi pole mittemeeldimises. Mina ei saa lihtsalt aru, mida sina neis näed. Või mida nemad sinus näevad.”

Viimane oli vale. Mathias oli väga lahe ning seetõttu võluv ja nii seksikas, et olla vastupandamatu. Carol oli valmis tunnistama, et isegi *temal* oli Mathiasega seoses mõni fantaasia. Kuigi tema ei reageeriks neile – ta teadis, kus on tema koht siin maailmas. Tema oli ilmetu emapaabulind, Mathias aga klassikaline isapaabulind. Mathiasel polnud vähimatki põhjust teda märgata ja kui ta isegi juhtuks seda tegema, siis Mathias oli üheöösuhetemees, selline asi oli aga Carolile vastuvõetamatu. Tema oli pigem selline, kes peaks enne armuma.

„Mina näen neis seda, et nad on hommikul läinud,” lausus Mathias püsti tõustes. „Ja mis puutub sellesse, mida nemad minus näevad, siis kas see pole ilmaga näha?”

Ta andis käe. Carol võttis ta käest kinni ja Mathias tõmbas ta jalule. Niipea, kui Carol leidis tasakaalu, lasi Mathias ta käest lahti, kummardus, võttis maast Caroli jope ja pani selle ta õlgadele.

„Tule nüüd, mu väike loomakaitsja. Viime su voodisse. Hommik saabub varakult ja lehmad tahavad süüa.”

„Peaksin sulle selle eest ühe tõsise obaduse andma,” torises Carol, kui nad tema auto poole sammusid.

„Milline vägivald! Sa peaksid omaks võtma lehmade mantra olla loodusega üks.”

„Kui sa ütled veel üks kord *lehm*, siis ma tõesti...”

Mathias avas talle autoukse ja Carol istus rooli. Nende silmad olid peaaegu ühekõrgusel.

„Mida sa siis teed?” küsis Mathias.

Auto laetuli valgustas mehe näojooni. Ta silmad olid tumedad ja ta naeratus peaaegu pimestas Caroli oma säraga. Ta õlad olid laiad